

Arrest

nr. 135 171 van 17 december 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 28 augustus 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 augustus 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 5 september 2014 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 30 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BAKI, die loco advocaat D. MBOG verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 25 februari 2014 werd door verzoekster in haar hoedanigheid van partner van een Belgische onderdaan een aanvraag (bijlage 19ter) ingediend voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 5 augustus 2014 nam de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De bijlage 20 is thans de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…) Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen ‘dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen: (….) 3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt. Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor: - rekeninguittreksels; schrijven HVW Antwerpen dd. 12.02.2014 en 19.05.2014 waaruit blijkt dat hij in de periode februari 2013-april 2014 een werkloosheidsuitkering ontving. Er worden echter geen bijkomende documenten voorgelegd waaruit zou moeten blijken dat de referentiepersoon heden actief op zoek is naar een job. Gezien de referentiepersoon niet afdoende bewijst dat hij actief op zoek is naar werk, kan de voorgelegde werkloosheidsuitkering niet in aanmerking genomen worden in de beoordeling van de bestaansmiddelen. Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfs- aanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat zij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Minister een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981.”

2. Onderzoek van het beroep

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet, *“doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.”*

2.1. In het eerste middel dat gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, werpt verzoekster op: *“Schending van artikel 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980.”*

Verzoekster betoogt als volgt in haar synthesememorie:

“(…) Artikel 62 van de wet van 15/12/1980, en artikel 3 van de wet van 29/07/1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte gemotiveerd moeten worden. Artikel 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt het bestuur nochtans de verplichting op om de genomen beslissing op afdoende wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Een motiveringsverplichting wordt tevens opgelegd door artikel 62 van de wet van 15/12/1980. Dat de bestreden beslissing niet uitlegt waarom verzoeker het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten, niettegenstaande het feit dat zijn land van herkomst naar een burgeroorlog afglijdt. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing dan ook diende te motiveren waarom zij geen rekening heeft gehouden met de situatie van onveiligheid die sedert geruime tijd in Nigeria heerst. Het is algemeen geweten dat de Nigeriaanse autoriteiten te kampen hebben met een religieuze oorlog waarbij

honderden doden vallen. Hierbij worden alle Nigerianen gevisieerd. Uit de bestreden beslissing blijkt nergens dat de verwerende partij met de situatie van onveiligheid in Nigeria rekening genomen heeft. Bij gebrek van motivering omtrent het al of niet bestaan van een risico in geval van terugkeer, dient men vast te stellen dat de bestreden beslissing niet op afdoende, ter zake dienende, pertinente en deugdelijke motieven steunt. Gelet op het feit dat een motivering correct, afdoende en niet tegenstrijdig mag zijn, dient men vast te stellen dat de motivering van de bestreden beslissing de bepalingen van artikel 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.3. Verzoekster voert in essentie aan dat zij in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten een bijkomende motivering verwachte aangaande *“de situatie van onveiligheid die sedert geruime tijd in Nigeria heerst”*.

2.4. Vooreerst wordt opgemerkt dat verzoekster nooit een asielaanvraag indiende op grond van de vermeende gevaren in Nigeria. Uit het administratief dossier blijkt voorts dat verzoekster op 8 mei 2012 een aanvraag om machtiging tot verblijf indiende in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Bij deze aanvraag voerde verzoekster wel de toestand in Nigeria aan. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris oordeelde hierover in zijn onontvankelijkheidsbeslissing van 10 oktober 2012 als volgt: *“Betrokkene haalt aan dat zij genoodzaakt werd om haar geboorteland te verlaten uit gegronde vrees voor vervolging. Betrokkene toont dit echter niet aan. De loutere vermelding volstaat niet om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene haalt verder aan dat het voor haar thans onmogelijk is om naar Nigeria terug te keren zonder een ernstig gevaar te lopen. Zij roept hierdoor de bescherming van artikel 3 EVRM in. Wat de vermeende schending van art. 3 EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone omstandigheden toepassing zal vinden. Hiervoor dient de betrokkene haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.”*

2.5. Sedert voormelde beoordeling heeft verzoekster geen bijkomende elementen neergelegd aangaande de situatie in Nigeria op grond waarvan zij de verwachting kon koesteren dat verwerende partij er bijkomend over zou motiveren. Verzoekster toont niet aan dat er elementen aanwezig waren in het administratief dossier aangaande de situatie in Nigeria die verwerende partij nopen tot een motivering hieromtrent. Alleszins bevat het administratief dossier geen dergelijke elementen. Evenmin toont verzoekster in haar synthesememorie met concrete gegevens aan dat het algemeen geweten is dat de situatie in Nigeria dermate onveilig is dat van verwerende partij kon worden verwacht dat ze hieromtrent een onderzoek doet en motiveert, dit naast de vaststelling in de bijlage 20 dat verzoeksters verblijf van drie maanden werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat zij geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.6. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 EVRM.

Verzoekster betoogt in haar synthesememorie als volgt:

“(…) De bestreden beslissing schendt de bepalingen van artikel 8 EVRM. Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens luidt als volgt: - 1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. - 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare

feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Verzoekster is de partner van een Belgische onderdaan. Verzoekster en haar partner hebben de verklaring van wettelijke samenwoning voor de ambtenaar van de burgerlijke stand afgelegd. Hierbij kan de hechtheid van hun band ook afgeleid worden. De inmenging in zijn familielevens is enkel mogelijk indien dit noodzakelijk is in de democratische samenleving. Er is in casu geen sprake van dwingende maatschappelijk behoefte, daar verzoekster geen gevaar betekent voor de Belgische samenleving. Bij de afweging van grondrechten en belangen moeten de grondrechten zwaarder wegen omdat zij normhiërarchisch hoger staan dan gewone, legitieme belangen. De inmenging moet een legitiem doel nastreven zoals de veiligheid van het land, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde, het voorkomen van strafbare feiten, bescherming van de gezondheid en de goede zeden; Het staat vast dat verzoekster geen gevaar betekent voor de openbare orde of openbare veiligheid het economisch welzijn, de gezondheid of de goede zeden. Verzoekster verwijst bovendien naar de volgende arresten van de Raad van State: "Art. 8 EVRM bepaalt dat de overheid waarbij een verzoek op een verblijfsvergunning aanhangig werd gemaakt op grond van art. 9 lid 3, vreemdelingenwet, het recht van verzoeker op eerbiediging van zijn gezinsleven moet beoordelen in het licht van de voorschriften inzake algemeen belang die worden opgesomd door dit artikel. Overwegende dat verzoeker enkel een gezinsleven kan hebben in België en dat de Belgische staat niet bewijst dat één van bij art. 8 EVRM bedoelde voorschriften in verband met het algemeen belang in het gedrang wordt gebracht, vernietigt de Raad van State de beslissing van de verblijfsvergunning die was aangevraagd op grond van art. 9 lid 3, Vreemdelingenwet. (RvSt nr. 43.821, 13 juli 1993, Rev. Dr. Étr., 1994, 27) Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing de bepalingen van zowel artikel 8 EVRM als artikel 12bis, § 1, 3 van de wet van 15 december 1980 schendt; In toepassing van het enig middel is de bestreden beslissing dan ook nietig."

2.7. Voor zover kan worden aangenomen dat verzoekster met haar partner een gezinsleven leidt in de zin van artikel 8 EVRM, dient de Raad op te merken dat hij zich bij de beoordeling van een grief betreffende dit artikel houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Gaat het om een eerste toelating tot verblijf, zoals in casu, dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. Er diende in de bestreden beslissing dan ook geen belangenafweging in het licht van artikel 8 EVRM, tweede lid te worden gemaakt. Alleszins houdt artikel 8 EVRM geen bijzondere motiveringsplicht in (cf. RvS 22 juli 2013, nr. 224.386). In het geval van een eerste toelating tot verblijf moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, dient nog te worden geduoid dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen, in casu voorwaarden voor de toekenning van een verblijfsrecht, neergelegd in artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

2.8. Verzoekster toont op geen enkele wijze in concreto aan dat er ernstige hinderpalen zijn om haar gezinsleven verder te zetten in haar land van herkomst of elders. Het is pas in de mate dat de

vreemdeling aantoon dat het gezinsleven in het land van herkomst bijzonder moeilijk is dat de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten overeenkomstig de ter zake geldende regelgeving een inmenging in het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zal vormen (cf. J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004 en RvS 20 juni 2008, nr. 2923 (c)). Verzoekster toont met haar betoog waarin zij op algemene wijze verwijst naar rechtspraak van de Raad van State zonder te concretiseren dat zij zich in een gelijkaardig geval bevindt als de vreemdelingen waarop de aangehaalde rechtspraak betrekking heeft en waarin zij stelt dat zij geen gevaar betekent voor de Belgische samenleving, verder niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen haar belangen enerzijds, die in se erin bestaan om bij haar partner te blijven met wie zij op 4 april 2013 een verklaring van wettelijke samenwoning aflegde, hoewel zij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden en zij tevoren een precair verblijf in België kende waar zij op 8 mei 2012 een aanvraag indiende om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds. De bijlage 20 houdt niet in dat verzoekster voorgoed gescheiden wordt van haar Belgische partner. Zij verhindert niet de afgifte van een verblijfskaart op het ogenblik dat verzoekster voldoet aan de in artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.9. Waar verzoekster nog de schending aanvoert van artikel 12bis, §1, 3 van de Vreemdelingenwet mist het middel juridische grondslag vermits de bestreden bijlage 20 geen toepassing maakt van dit artikel.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA